

Πάνος Κουτρομπούσης

Η ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Στήν 'Οδό τῶν 'Ακακιῶν
οὔτε χθές, οὔτε σήμερα, οὔτε αὔριο,
σάν νά περιμέναμε
κρυμμένοι
πίσω ἀπό τά παράθυρα.

'Ενῶ
σέ μαγνητικό ἀστεροειδή λαβαίνει χώρα
ἓνα δαιμονιακό
ὑπερ-επιστημονικό πανηγύρι
γιά τόν Εὐγενικό
'Ιωάννη.
Πού κρεμάστηκε
μόνος του
μέ Διαγαλακτικό Θυμό στά μάτια
καί τώρα πλανᾶται σέ τροχιά
ἔξω ἀπό πολύχρωμα κρυσταλλικά φινιστρίνια.

Στό ἐπόμενο:
Νέες λύσεις γιά παλιά προβλήματα.

ΤΟ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Εἶναι πουλί;
Εἶν' ἀεροπλάνο;
Εἶναι παράθυρα 'πό βούτυρο;
Τροχοί προσευχῆς;
Οἱ πεδιάδες πού λιώνουν;
Εἶναι τόσο ἀργά;
Εἶναι σφαῖρες πύρινες στό σεληνόφως;
Εἶναι ἄλογα πού μαλλώνουν στό βάθος τοῦ ὠκεανοῦ;
'Ιπτάμενη μηχανή... Ποτάμι στόν οὐρανό;
Εἶναι «Τό Τέλος»;

Οἱ "Ἀνθρωποι μ' ἓνα «πφφτ» ἐξαφανίστηκαν
ὅμοια μέ τούς ἀρχαίους Αἰγυπτίους
στά βάθη τῶν Πυραμίδων...
Εἶναι τόσο ἀργά;

ΞΙΦΑΝΙΑΣ

Ποῦ βρίσκεσαι, Ξιφάνια;...

Αὐτή τήν ὥρα
καίγεται τό πᾶν

Περισσότερο κι απ' τόν ήλιο
καΐνε
αυτά τὰ λαμπερά σπίτια
καί μικροχορδές άκούγονται νά παίζουν από σωλήνες
σέ μιά πλατεία,
άπό στεγνά σιντριβάνια σέ αίθουσες,
άπό άμυδρά δωμάτια, ξενικές βεράντες,
θύλακες μοναξιάς.

Σέ ιλιγγιώδη παράθυρα
φωλιάζουν άγιοῦδες... φορώντας χρυσά στέμματα
καί πάνω άπό έκθαμβωτικές γέφυρες
διακρίνεις τόν ήλιο στόν ώκεανό.

Μετά, άπό θλίψη γι' αυτό πού ήταν ή Μεσόγειος-
έξαφανίζεται ό ώκεανός,
χάνονται οι μηχανές σέ γαληνεμένα άμπέλια,
...ξεχνιόυνται οι δρόμοι μεταξύ τους, κι εσύ:
κι εσύ:

ό Ξιφνιάς!
Τρελλός επιστήμων ξεχασμένου πολέμου,
ξένος σ' ένα δωμάτιο θλίψης,
συλλογίζεσαι -πού βρίσκεται άραγε;-
μέ έλαφρά κλεισμένα μάτια
ξαπλωμένος σέ ντιβάνια ύδραργύρου.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τά καταστήματα τής Παλιάς Σελήνης
άνοίγουν
μόνο τή νύχτα
είναι όλα σ' ένα δρόμο στενό
μονόροφα.
Μερικά ξύλινα μέ μικρές βιτρίνες.
Άλλα άπό κόκκινα τούβλα,
μέ σιδερένιες πόρτες.

-Πάντα φέγγει τό άσημένιο αυτό φώς, πάντα φέγγει,
κι επικρατεί αίώνια σιγή.

Στίς βιτρίνες έχουν μόνο
σκονισμένα πανιά, μώβ ή σκοῦρα πράσινα
καί
στά σκοτάδια τών πίσω δωματίων
μάτια τρεμοσβήνουν άπό γλυκιά άγάπη
ζευγάρια μάτια
πού πουλάνε σπάνια ξεραμένα λουλούδια τού Άπειρου
σέ βιβλία μέ σκισμένες σελίδες
πού τά λένε
Τράπεζες Μνήμης.

βασιλεύει μιά ψιλή σκόνη

